

De ruimte tussen ons

Een voor een schetsen ze hoe hun leven eruit zou zien over 15 jaar, als ze ongeveer 35 zijn. Waar en met wie ze zouden wonen, wat voor werk ze zouden doen, wat hun hobby's zouden zijn, hoe hun sociale leven eruit zou zien, of en hoeveel kinderen ze zouden hebben. Het leven ligt als een onbeschreven blad voor hen, alles is nog mogelijk. Floor schenkt haar glas bij en draait een sjekkie. Het is zo'n avond waarvan ze hoopt dat er geen einde aan komt.

'Jouw beurt, Floor'.

Ze reikt naar de aansteker, steekt haar sjekkie aan, inhaleert en kijkt de groep rond. De kohl onder haar ogen is uitgelopen, de blik wat troebel, maar haar lichtgroene ogen zijn betoverend onder haar donkere doorlopende wenkbrauwen. Haar korte haar is met gel omhooggewerkt en heeft een rode gloed door de henna. In haar linkeroorlel hangt een veiligheidsspeld. Ze draagt een mosgroen oversized overall uit de legerdump, in de taille bijeengehouden met een riem, de bovenkant nonchalant openhangend. Een wit herenhemd eronder. Geen BH waardoor de vorm van haar kleine borsten en tepels zichtbaar zijn. Haar huid is ook in de winter nog bruin, maar haar gezicht is bleek van vermoeidheid. Opeens is het stil. Je hoort het tikken van de kachel. HenkJan heeft last van de rook en doet een raam open. Als hij weer zit begint ze.

'Ik heb een goedlopende psychotherapiepraktijk aan huis, in zo'n bijgebouwtje van een statig herenhuis van voor de oorlog, met een vijver in de tuin en hoge bomen langs de oprijlaan. Als een cliënt aan komt rijden hoor ik het geknerp van de banden op de kiezels. De boekenkast is gevuld met boeken van Freud. 's Avonds speel ik sonates van Bach op mijn Steinway. Ik rij een crèmekleurige Mercedes Benz sportwagen met open dak, mijn lange haar in een doek gebonden. Mijn vakanties breng ik door in Italië, in een klein huisje op de berg dat ik zelf verbouwd heb. En ik speel nog steeds met het idee romanschrijver te worden...'

'En de liefde?' vraagt Stan, terwijl hij zo neutraal mogelijk probeert te kijken. Vanaf de eerste dag dat hij met haar in de collegebanken zat was hij verliefd op haar, maar ze lijkt niet op die manier geïnteresseerd in hem of in andere medestudenten. Ze zakt met hen door, ze hebben diepe gesprekken, kaarten, dansen in de disco. Maar als een van de mannelijke studenten haar thuis wil brengen na een lange avond stappen bedankt ze daar vriendelijk voor, en fietst ze alleen de nacht in. Of zegt ze dat ze nog even blijft, en schuift aan bij de bar, tussen de stamgasten. En neemt dan zo'n gast mee naar haar kamer, voor een nacht. Na een concert verdwijnt ze met de bandleden in de kleedkamer en zien ze haar niet meer. En dan is er die vakantieliefde uit Italië die soms naar Amsterdam komt, of waarmee ze naar een concert gaat in London of Berlijn. Het maakt hem angstig dat ze dan alleen gaat liften, maar ze lijkt zich nergens om te bekommeren. Alsof ze uit is op haar eigen zelfdestructie. Maar drugs gebruikt ze niet, zoals de anderen. Geen heroïne. Geen speed. Zelfs geen joints.

'Ik heb twee kinderen, en ben gescheiden,' besluit ze haar toekomstvoorspelling.

Deel 2

Even hangt er een ongemakkelijke stilte boven het groepje. Stans wangen zijn rood aangelopen. Hij kijkt de kring rond en schraapt zijn keel.

‘Maar dat bestaat niet ... Eh, dat kán niet. Alles wat je zegt is ... Dat ben jij helemaal niet!’ Hij struikelt over zijn woorden.

Floor geeft geen krimp, dooft haar sigaret en kijkt voor zich uit. De vrienden kijken naar de aangeslagen Stan.

‘Wel, wat een heldere analyse, Stan!’ zegt Alice.

‘Sorry,’ zegt hij hoofdschuddend.

‘Laat ons jouw toekomst eens horen,’ oppert Alice.

Stan zucht, gaat met vragende ogen de kring rond en bijt aan zijn nagels. Hij is de toberd in zijn vriendenkring. Zijn ietwat zorgzame en nerd-achtige inborst is te herkennen in zijn fantasieloze kleding en de stereotiepe ronde bril op zijn neus. Hij is verzekerd van de warme sympathie en de bijna onvoorwaardelijke steun van zijn vrienden.

‘Goed dan. Na mijn kandidaats specialiseer ik mij in agro-biologie, hoop ik een baan te hebben in de ontwikkeling van de landbouw, ik krijg twee kinderen en ik ben gelukkig getrouwd met mijn grote liefde.’

Enkele vrienden maken een sissend geluid.

‘Grote liefde?’ zegt Alice. ‘Toe maar! Vertel eens iets over haar?’

Stan voelt klam zweet op zijn rug en zijn wangen slaan opnieuw rood uit.

‘Ze is heel mooi, heel intelligent, een perfecte vrouw.’

Herman vraagt: ‘Wat doet ze voor werk?’

‘Ze is therapeute,’ zegt Stan.

Enkelen kijken tersluiks naar Floor.

‘En hoe mooi is deze perfecte vrouw...?’ dringt Herman aan.

Stan voelt zijn maag samenkrimpen.

‘Ze is beeldschoon, prachtige groene ogen. De enige smet is een litteken in haar linker oorlel, maar dat blijft meestal verborgen onder haar prachtige, lange haar...’

Zoals gewoonlijk is de groep later de stad in gegaan om te drinken en plezier te maken. Floor gaat niet mee. Na enkele kroegen belanden ze in een rustig café waar zij elkaar beter kunnen verstaan. Stan zit naast Livia.

‘Heb jij nog met Floor gesproken?’ vraagt hij.

‘Jawel.’

‘En? Waarom kwam ze met dat idiote verhaal aanzetten?’

‘Ze zei niet zoveel, je weet hoe ze is. Maar ze beweerde dat ze het meende. Ze neemt nu dan wel afstand van de zeden en gewoonten van haar chique familie, maar ze koestert geen illusies over haar toekomst. Ze beweert dat alles erop wijst dat het zal gaan zoals ze vanmiddag vertelde. Al dat geld, al die kunst, die welgemanierdheid en al die zekerheden van een goed opgeleide, intellectuele familie.’

Livia buigt zich over naar Stan en zegt, met een samenzweerderig lachje: ‘Die veiligheidsspeld is een teken van verzet en tegelijkertijd een symbool van haar toekomst.’

Verbluft staart Stan voor zich uit. Hij probeert de beelden die door zijn hoofd tollen te ordenen. De dwingende rol van de familie, dat herkent hij wel. Zelf heeft hij zich met zijn studiehoofd ook ontworsteld aan zijn ouders en de rest van de familie, waar de ambities doorgaans blijven steken bij bescheiden kantoorbanen en die hem intellectueel geen uitdagingen kon bieden. Dat heeft hem een voorsprong gegeven die niet valt terug te draaien. Bij Floor ligt dat natuurlijk anders. Je kunt moeilijk je goede manieren achter je

laten, moeilijk het aangeleerde gemak waarmee je je in gegoede kringen beweegt laten varen. Maar je nestelen in een statig pand met oprijlaan, je omringen met een Steinway, een hooggestemde bibliotheek en een crèmekleurige sportwagen... dat is een doelbewuste keuze om je te manifesteren als een lid van de upper class. En dan: gescheiden! Dat weet ze nu al! Gescheiden als doel? Als bewijs van onafhankelijkheid? Om je decadente leven te etaleren? Het gemak waarmee zij haar principes lijkt te verloochenen staat hem tegen. Of denkt zij dat zij niet geschikt is om een echte relatie aan te gaan? Tegelijkertijd laait zijn verlangen naar haar nog heftiger op.

Het is al tegen twaalven als Floor alsnog het café komt binnenlopen. Stan voelt een scherpe opwinding in zijn maag. Hij aarzelt, maar besluit toch naast haar te gaan zitten.

‘Ik heb me tijdens onze sessie te veel laten meeslepen. Het spijt me.’

Floor glimlacht.

‘Je bent dus verliefd,’ zegt zij.

‘Tja...’

Hij kleurt weer vuurrood en houdt zijn handen voor zijn ogen. Floor lacht en geeft hem een por in zijn zij.

‘Kom op, Stan. Geeft niks. Je bent een engel. Je redt het wel.’

Stan opent zijn mond, maar weet absoluut niets terug te zeggen. Hij kijkt naar haar groene ogen en schudt zachtjes zijn hoofd. Nog vóór hij zijn gedachten kan beteugelen en iets zinnigs kan zeggen vallen Alice en Livia op de stoelen naast hen neer. Alice slaat haar armen om Stans' nek.

‘Arme schat. We sleuren je er wel doorheen!’

Het is al weken mooi weer. De vakantie staat voor de deur. Veel van de vrienden gaan naar hun ouders of in ieder geval terug naar waar ze vandaan komen. De achtergebleven groep hangt regelmatig op het grasveld bij de universiteit. Ze zijn te loom voor serieuze praat en ze vertellen over hun vakantieplannen.

Floor laat zich ontvallen dat ze naar Italië gaat.

‘Op zoek naar een huisje in de bergen?’ plaagt Herman, die de laatste tijd opvallend veel interesse in haar toont. Stan spitst zijn oren.

‘Uiteraard,’ zegt zij met een glimlach om haar mond.

‘Hoe ga je daarnaartoe?’ vraagt Herman. Hij heeft een eendags-baard, een bonkige tors onder zijn valse T-shirt. Zijn bruine benen steken uit een korte kakibroek. Floor haalt haar schouders op, leunt verder achterover en richt haar gezicht met gesloten ogen op de zon.

‘Liften, denk ik.’

Herman is wat naar haar opgeschoven en in kleermakerszit naast haar gaan zitten.

‘Ik kan je ook brengen,’ zegt hij.

Stan versteent.

Wordt vervolgd